

TAJEMSTVÍ ZJEVNÉ SRDCI

První část

JIŘÍ KLABAN

Tajemství zjev(e)né srdci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Jiří Klaban
Tajemství zjev(e)né srdci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TAJEMSTVÍ ZJEVNÉ SRDCI

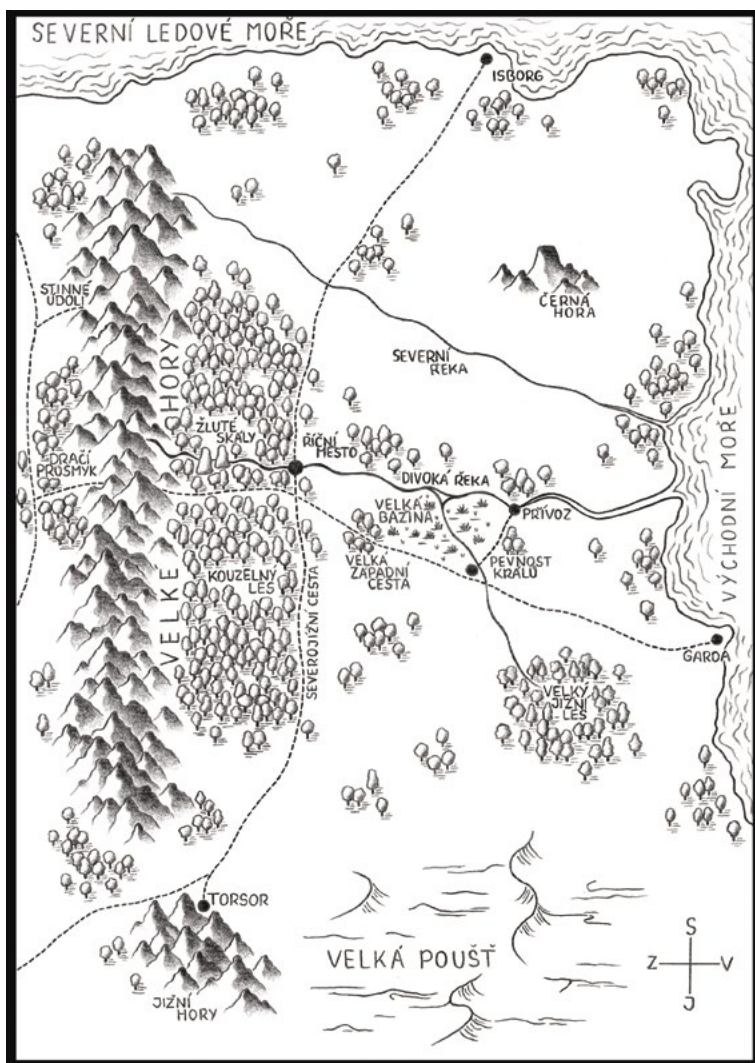
PRVNÍ ČÁST

JIŘÍ KLABAN

● ■ pointa

Tuto knihu věnuji mamince a tatínkovi.

SEVEROVÝCHODNÍ PEVNINA

PROLOG

Noc byla jasná a tichá, jen vítr vzdychal v mezerách mezi domy. Ekron si přehodil nohu přes nohu a pohodlně se uvelebil na zahradní lavici. Co chvíli zabafal z fajfky a pozoroval líné chomáče dýmu stoupající k hvězdami poseté obloze; měsíc se té noci objevit neměl.

Před hodinou se ve vedlejším domě rozezněl křik novorozeněte, pak následovala chvíle obvyklého halasu, ale teď už byl zase klid.

Ponocný ohlásil půlnoc. Ekron zeširoka zívl, odložil dýmku a dřevo lavice pod ním zasténalo. Zarazil se. Zaslechl něco divného, nebo ne? Chvilíčku naslouchal. Ano, teď to bylo zřetelné. Přestože slovům nerozuměl, nepochyboval, že to nařiká nějaká žena.

„Neee! Pomooc!“ Ten výkřik se zařízl do noci jako výstřel. A přicházel ze sousedního domu.

Ekrona zaplavilo několik neblahých představ najednou; právě tam se dnes v noci narodilo dítě. Stalo se snad něco s ním? Nebo s Parou, jeho matkou?

„Nech ho být!“ Hlas té ženy se zachvěl zoufalou prosbou a strachem; Ekron v něm však neomylně poznal Paru. Rychle, ale sotva slyšitelně, se rozběhl k domu. Svítalo se v jediné místnosti; pokud si správně pamatoval, měla by to být ložnice. Stále k němu doléhala hádka, ale nerozuměl, co říkají. Vystoupil na temnou verandu a rukou zalovil v kapse. V dlani sevřel tenkou hůlku, pak si svlékl plášť a potichu jej odložil. Ať už ho čekalo cokoli, potřeboval být pohyblivý. Stiskl kliku a nepřekvapilo ho, že se dveře nepohnuly. Klepl do zámku hůlkou a zaslechl slabé kovové cvaknutí. Obezřetně vstoupil

dovnitř; úzká předsíní tonula ve tmě, jen na jejím konci se škvírami kolem dveří prodíralo žlutavé komíhavé světlo.

„Naposledy ti říkám: ustup!“ zazněl velitelsky a drsně mužský hlas. Ekron se překvapeně zastavil. *Tohle přece byl Pařin muž.*

„A já ti naposledy říkám, abys ho nechal být,“ odpověděla roztřeseně Para.

„Je to můj syn a já to chci udělat!“

„Jestli ho chceš, nejdřív se musíš zbavit mě.“

Ekron tiše kráčel předsíní dál a zastavil se na dosah dveří, za nimiž hádka probíhala.

„Proč bych tě měl zabít? Vezmu si to, co mi patří, a jestli chceš, další si můžeš vzít ty.“

Ekron slyšel, jak se Para zajíkla, jako by nemohla nalézt slova, kterými by vyjádřila svoje zděšení. I Ekron se otrásl, když si uvědomil, o co se prou. „Mám rodit děti, abys je mohl zabít? Abys jim... Tohle už nikdy, nikdy neříkej!“

Ekron se snažil vymyslet, jak Paře pomoci. Měl ji rád, rozhodně víc než jejího muže, a v takovém sporu nemohl stát na jiné než její straně.

„Klidně si vezmu i tvoji, jestli neuhneš.“

„Neuhnu!“ Do jejich křiku se přimíchal i nářek novorozence. „Probudils ho.“

„Zase ho uspím.“

„Ne!“

„Uhni, Paro. Nemáš ani hůlku. Nemáš se jak bránit.“

Nastala dlouhá odmlka; i dítě se utišilo.

„Neuhnu. A už s tebou nechci nic mít. Raději zemřu tady a teď než žít s takovou zrůdou třeba jen dalších pět minut.“

„Jak chceš...“

Věci uvnitř pokoje zašly příliš daleko. Ekron ustoupil o dva kroky, pak se rozeběhl, ramenem rozrazil dveře a polovičním kotoulem přistál na podlaze. Kdyby neskočil tímto způsobem, kletba, která právě roztráстила zrcadlo nad ním, by ho smetla.

„Co ten tu chce?!“ zavřeštěl vztekle muž.

„Ekrone?!“ křikla Para stejně překvapeně, ale její hlas se naopak zachvěl náhlou nadějí. Mohla by snad přece jen dnešní noc přežít? „Ekrone, pozor!“

Ekron se však nebil poprvé. Vypálil z podlahy omračující kouzlo a vymrštil se na nohy. Další vražednou kletbu srazil stranou, až probourala zeď nad postelemi.

„Paro, vezmi malého a zmiz!“ křikl na ni a několika rychlými kletbami kryl její ústup.

Jakmile se Paře podařilo utéct, hněv jejího muže vybuchl do jediného ničivého kouzla. Kdyby byl Ekron jen o trochu méně šikovný, jeho štít by nevydržel a byl by smeten nadobro; takhle to s ním jen pořádně otrásl. Vzduch vířil šedým prachem a jakoby z velké dálky k němu doléhal šílený řev: „Za tohle tě zabiju!“

Para, polonahá, vysílená porodem a hádkou s manželem, se sotva držela na nohou. Uprostřed temné ulice svírala v náruči svého právě narozeného synka a se slzami v očích sledovala, jak kouzelnický souboj mění její dům v trosky. Děsila se toho, jak to skončí. Až příliš dobře věděla o obrovské moci svého muže a pochybovala, že by ten málomluvný přistěhovalec mohl v boji s ním obstát.

Po několika nekonečných minutách naplněných výbuchy a záblesky se ozvala mnohem silnější detonace. Para se odvrátila, aby co nejvíc ochránila své dítě před vírem prachu a sutí, který se přes ně přehnal. Když se vzduch trochu pročistil, odvážila se otočit.

Temnota noci halila některé následky výbuchu. V matné záři oken se žádné jiné stavení nezdálo poškozené; před tlakovou vlnou je ochránila kouzla, kterými si každý pán domu ochránil ten svůj. Po tom jejím však zůstala jen okrouhlá díra v zemi.

„Ekrone...“

Do toho jediného vzdechu se vešlo všechno, co jí po několikaletých přátelství unikalo.

Kniha první

MERA

Kapitola první

LÍPA

O 15 let později

Para se trhnutím probudila; přerývaně oddechovala, jako by právě doběhla přespolní závod. Pot ji studil po celém těle. Odvážila se pohnout rukama a nahmatat pod dekou své velké břicho; bylo tam. Otočila se a zahlédla dva lesklé body. Jejího ramene se dotkla konejšivá ruka.

„To bude dobré,“ uklidňoval ji něžný hlas.

„Nikdy to nebude dobré,“ zavrtěla odevzdaně hlavou a znovu si lehla.

„Chce to čas, Paro.“

„Kolik času?“ Povzdechla si. „Je to patnáct let a nic se nezměnilo. Každý den myslím na to, jak jsem sbírala jeho kousky. Jak jsem našla tebe a zjistila, že jsi naživu.“

„Paro, když si to budeš pořád připomínat...“

„Jak na to mám zapomenout,“ přerušila ho ztrápeně, „když ho v Belogovi každý den vidím? Jeho oči, vlasy, jeho neúsměvná ústa, nos... i hlas má skoro stejný. Co když se jednou začne i *chovat* jako on?“

„Tohle už jsme probírali,“ připomněl opatrně.

„Já vím, ale mám strach.“ Z očí se jí vykutálely dvě velké slzy.

„Z čeho konkrétně?“

„Asi... ze sebe, z kouzel, ze samoty, pro kterou jsme se rozhodli. Mám strach o něho. A také mám strach, že se to stane znovu i s tímhle dítětem, které nosím...“ Kolem ramen ji ovinula hřejivá paže. „Mám strach z tolika věcí, že jsem zapomněla, jaké to je nemít strach.“

„To bude dobré, uvidíš. Tentokrát to dopadne dobře.“

Para si otřela slzy hřbetem ruky. „Ekrone?“

„Ano?“

„Někdy si říkám, jestli by nám bez kouzel nebylo líp.“

Toho květnového odpoledne jasně svítilo slunce. Stromy v zahradě malého domku, osaměle stojícího na kilometry daleko od nejbližší vesnice, byly obaleny modrými, žlutými a bílými květy. Pěstěná zeleň malebné zahrady plynule přecházela v člověkem netknutý pořádek lesa.

Všechny obavy, které Paru tak dlouhou sužovaly, byly pro tuto chvíli zapomenuty, protože cítila blízkost příchodu svého dítěte. Ekron seděl na okraji jejího lůžka, držel ji za ruku a díval se do bledé, unavené tváře lemované dlouhými havraními vlasy. Její hluboké černé oči tu a tam přeskočily od vousy porostlého obličeje svého muže k mladíkovi stojícímu za ním. Belog se na matku usmíval. A byl by udělal cokoli, aby jí pomohl od návalů bolesti, které ji od rána přepadly už několikrát.

A pak, po hodinách čekání, to přišlo. Další nápor bolesti, mnohem silnější než ty předchozí, srdceryvný výkřik... a potom už hlasitým nářkem ohlašovala svůj příchod na svět malinká dívenka.

Para ji k sobě jemně přitiskla a políbila její hlavičku.

„Tak tě u nás vítám, Mero,“ řekla tiše.

Mera rostla jako z vody. Už za necelý rok pobíhala po domě i po zahradě. Pozoruhodně brzy si začala všimat svých kouzelných schopností a s různou mírou úspěšnosti se pokoušela je ovládat. Uhlídat ji při tom byl úkol nadmíru náročný, ale všichni tři se o něj rádi dělili. Belog s ní trávil asi nejvíc času, jelikož si ten neposedný raneček okamžitě zamiloval. Dováděl s ní a bavil ji nejrůznějšími kousky, které se nemotorně snažila napodobovat. A protože žili o samotě, nikoho jiného než jeden druhého vlastně ani neměli.

Bez větších nehod Mera přečkala prvních šest let svého života. Její matka se během té doby několikrát málem pomínula hrůzou; nejvíc asi tehdy, když ji našla na pasece dovádět se smečkou vlačat, nebo když jednou ve strži válela sudy s odrostlými medvíďaty. Meru zjevně nic netěšilo víc než poznávat les a jeho obyvatele.

S jejími šestými narozeninami však přišla událost, jíž se nemohla dočkat od doby, kdy pochopila, že je čarodějka. Konečně byla dost velká na to, aby si směla vybrat hůlku a začala se doopravdy učit čarovat. Dosud místo skutečných lekcí dostávala spíš rady, jak se nezranit neopatrným použitím kouzla.

Vybrat si vlastní hůlku, to se snadněji řeklo, než udělalo. V Kouzelném lese rostly alespoň v jednom exempláři všechny dřeviny, jaké kdy, nebo spíš v té době, byly na Pevnině známé. Problém byl v tom, najít ten jediný strom, který právě vám své dřevo na hůlku dá. Nikdo nevěděl, jakého dřeva je lepší použít. Jeho hledání mohlo trvat den, stejně jako rok, a někdo jej třeba nenašel vůbec.

Belog chodil s otcem po lese šest měsíců, než konečně vysoko v horách, kde už rostou jen pokroucené a polomrtvé stromy, našel ten, který hledal. Jeho matka se tehdy rozplakala, když se vrátili a ona uviděla chlapcovu černou hůlku – tak černé dřevo dosud nikdy neviděla; bylo černější než černé; jako by to nebyla hůlka, ale škvíra, do které nikdy nepronikne světlo.

Ekron se loučil se svou ženou a snažil se ji uklidnit. „Všechno bude v pořádku, uvidíš.“

Para pokývala hlavou, ale manželova slova ji nepřesvědčila. Její tvář byla šedá strachem, a ačkoli to v jejím věku bylo velmi nezvyklé, objevovaly se jí v černých kadeřích bílé pramínky. „Dej na ni pozor.“

„Dám,“ ubezpečil ji. „A ty dej pozor na Beloga. Víš, připadá mi poslední dobou trochu vznětlivější než obvykle.“

„Já vím,“ přitakala. „Mera mu bude chybět. Když jsou spolu, je jako vyměněný.“

Ekron přikývl a pohlédl na Meru. Loučila se s bratrem a oba se u toho smáli. Vedle její tváře by se i slunce v nadhlavníku zdálo studené. Rozevlátá černá hřívá, obrovské a doširoka rozevřené modré oči, drobounké ručky a nožky – uzlíček radosti v hnědých punčochách a zeleném kabátku s kapucí byl připravený na cestu.

Když vešli pod větve prvních stromů, Mera se zeptala: „Jak ho mám vlastně poznat? Myslím ten správný strom.“

Ekron pokrčil rameny. „Až ten strom najdeš a položíš na něj ruku, měla bys to cítit.“

„Aha,“ zastavila se a pohlédla na otce. „Ale já něco cítím pokaždé, když se dotknu nějakého stromu.“

Ekron se k ní zvědavě otočil; byl vysoký a Mera mu sahala jen kousek nad kolena. Sehnul se, aby na ni lépe viděl. „Co cítíš?“

„Já nevím, jak to říct,“ odpověděla zklamaně. „Víš, je to..., jako by to nebylo jen dřevo. Jako by ten strom byl živý. Takový pomalý a živý. Rozumíš?“

„Rozumím. A tím spíš jsem si jistý, že poznáš, až se dotkneš toho pravého.“ Jednou rukou přejel po hladké kůře nejbližšího stromu, druhou se škrábal v plnovousu a přitom zamyšleně hleděl na svou dceru. „Víš, mám takový pocit, že je to dané. Ten správný si tě k sobě přivolá.“

Mera zavrtěla hlavou. „*Přivolá?*“

„Belog měl celou dobu nutkání stoupat do hor, ale já ho tahal křížem krážem po lese. Tvrdil jsem mu, že nahoře toho roste příliš málo, že spíš najde hůlku tady dole. A vidíš, pravdu měl on. Když jsem se nakonec nechal přesvědčit, že to alespoň zkusíme, za týden jsme byli hotoví.“ Ekron si povzdychl.

„Tati,“ oslovila ho opatrně. „Co to bylo za strom, co z něj má Belog hůlku? Nikdy jste mi to neřekli.“

„Nevím, jestli má opravdové jméno. Říká se mu Černostrom, Ďáblův kořen nebo Strom Smrti. Upřímně říkám, že mně se hnusil, ale Beloga uhranul jako žádný jiný.“

„Má z něj hůlku i někdo další?“ zeptala se Mera.

Ekron se pousmál její naivní otázce: „Neznám nikoho, kdo by takovou hůlku měl, ale taky neznám všechny kouzelníky... Vím o pár lidech, kteří by takovou mít klidně mohli,“ dodal polohlasem spíš pro sebe.

Mera ho ale dobře slyšela. „Jak to myslíš?“

„Jsou na to dost zlí, aby se jim takový strom líbil.“

„Belog přece není zlý,“ namítla vážně Mera a podívala se na otce dost překvapeně.

Ekron na okamžik zaváhal. Zalitoval, že něco takového řekl. „Belog samozřejmě není zlý. To, že má hůlku z takového stromu, z něho ještě nedělá špatného člověka.“

Uhnul pohledem a zadíval se do hloubi lesa.

„Co když si mě vybere taky?“ zeptala se ustaraně.

Ekron jí neodpověděl, vůbec se na ni nepodíval. Co měl říct? Že ji si Černostrom určitě nevybere? U Beloga by se něčeho takového také nenadál, ani v nejhorším snu. Jenže mezi Belogem a Merou byl rozdíl. Rozdíl, o němž ani jeden z nich zatím nevěděl. Vždyť právě Belog a jeho původ byl tím největším důvodem, proč přešli Velké hory a usadili se na okraji Kouzelného lesa, daleko od všech kouzelníků. Snaží se být Belogovi dobrým otcem, považuje ho za svého syna, ale nemůže změnit krev, která mu dala život.

Něco z chmurných myšlenek se mu muselo zračit ve tváři, protože ho Mera zatahala za plášť. Shlédl na ni a viděl... viděl nevinnou tvář své dcerky. Dcerky, která milovala tenhle les a ten les miloval ji. Beloga spousta stromů popálila žárem nebo mrazem, některým se dokonce vyhýbal, jako by ho už zdaleka varovaly, aby se jich neopovážil dotknout. Možná že Meru budou stromy naopak lákat, budou se chtít stát její hůlkou. Mera milovala všechno a všechny kolem sebe. Milovala svého bratra a on miloval ji. Ekrona to vědomí zvláště uklidnilo. Dceřiny jasně modré oči ho pozorovaly někde od úrovně pasu. Usmál se. „Tak pojď, měli bychom začít.“

Mera na nic nečekala a přitiskla se k prvnímu statnému buku a zašeptala: „Dáš mi, stromečku, svoje dřevo na hůlku?“

Kůrou přeběhl příjemně lechtavý třas. A kdesi uvnitř Meřiny myslí, v zadním koutečku jejího vědomí, se ozvalo ti-chouunké šeptání.

Já ne, ale znám tu, kdo ti je dá. Nech se vést cestou, kterou najdeš jenom ty.

Mera otevřela oči – vůbec si nevzpomínala, že by je byla zavřela. Kdesi nad ní lehce zašumělo listoví, jí to však znělo skoro jako slova: *Pojď, pojd'.*

Vykročila a nechala se vést tím zvláštním šumícím hlasem. Po chvíli si uvědomila, že ačkoli vůbec nefouká vítr a vzduch je nehybný, každý strom, pod nímž procházejí, zašelestí nebo se zakymácí, a jakmile ho minou, opět se uklidní. A potom zaskřípá nebo shodí větev zase další.

Po osm dní následovali tuto podivnou vůli naprostým bezcestím. Mera mýjela tisíce a tisíce stromů a keřů, aniž by o ně třeba jen zavadila pohledem. Jen stěží si mohli uvědomit, že nenápadně, ale vytrvale míří na východ. Prodírali se houštinami, dokud je ty šepotavé zvuky nedovedly až k okraji lesa.

Běž dál, ozvalo se v Meřině myslí.

Opustili tedy Kouzelný les. V Ekronovi rostly pochybnosti, rozhodl se však plně důvěřovat smyslu své dcery, a tak ji i tentokrát následoval.

Každopádně změnu oba uvítali; plahočení zdánlivě nekončícím lesem už je začínalo zmáhat, a tak jim i prostá louka najednou připadala zajímavá. Dívali se do širokého a mělkého údolí. Na vrcholku protějšího hřebene stál o samotě jediný strom. I na tu dálku jim připadal mohutný; obrovská rozložitá koruna se rýsovala proti obloze a její spodní okraj sahal málem až k zemi.

Ekrona zamrazilo v zátylku. Právě si totiž uvědomil, kde se ocitli a co je tohle za strom. Byla to Lípa.

Ekron ten příběh znal: Dub, Buk, Javor, Kaštan, Lípa, Bříza, Jedle a Borovice – čtyři otcové a čtyři matky stromů. Právě oni podle legendy zasázeli Kouzelný les, když ještě chodívali po Pevnině; dávno předtím, než se zde objevili první lidé. Priváděli do své zahrady nové a nové stromy, které na svých cestách potkávali. Už dávno však svou práci skončili a sami zapustili kořeny v dlouhých rozestupech podél celého východního okraje Kouzelného lesa. Sedm z nich už podleгло stáří, víchrům nebo sekerám. Zbývala jenom Lípa; nejušlechtlejší a nejkrásnější ze všech – ta, jež svým listům dala podobu srdce.

Ekron neslyšel o nikom, komu by kterýkoli z velkých předků stromů dal své dřevo na hůlku. Přesto teď Mera neochvějně mířila k jednomu z nich. Už nešelestily listy, nešep-tala tráva. Když Mera spatřila onen strom, spatřila rovněž cíl svého putování.

Sestoupili až na dno údolí a opět z něj začali stoupat vzhůru. Odtud Lípa působila ještě majestátnějším dojmem než z protějšího vrchu. Jakmile stanuli až u ní, padla na ně bázeň. Chřípí jim naplnila nádherná svěží vůně. Koruna se chvěla v jasném rouchu jarní zeleně, takže i přes svou věkovitost vypadala mladě. Její kmen však nesl všechny známky dlouhých let, byl zvrásněný a obrovitý. Ani tucet lidí, kdyby se chytili za ruce, by jej neobjal. Znalé oko do-sud mohlo rozeznat linie srůstu nohou, které ještě úplně nevymizely.

Lípa se zachvěla a Mera opět uslyšela tenký hlásek: *Pojď blíž. Přístup a dotkni se mých nohou.*

Přestože Mera nevěděla nic o tom, že tento strom kdysi skutečně nohy měl, uhodla, že tím nejspíš myslí kmen. V porovnání s nedočkavostí, s jakou celý týden pospíchala kupředu, se teď přibližovala váhavě. Opatrně položila drobné dlaně na prastarou vrásčitou kůru; zdála se jí měkká na dotek, jako by to ani nebyla kůra, ale kůže. Zalil ji ochromující pocit souznění. Šumění listů a hučení větru se změnilo v líbeznou hudbu. Na její vědomí se napojila jakási dlouhá, pomalá mysl. Její oči

už neviděly; byla slepá a všude kolem bylo světlo. Světlo a hudba a mysl Lípy.

„Přišla jsem na tvé volání, Matko lesa,“ špitla Mera, ačkoli její rty se nepohnuly.

Strom jí však dobře rozuměl. *Jsi velmi zvláštní tvor, lidské dítě. Slyšela jsem o tobě zpívat ptáky i šeptat listy. Vítr o tobě mluví a vlčí hlasy tě zmiňují.* Mera byla ohromená, ale nebála se; nikdy neměla strach z ničeho, co nemělo důvod jí ublížit. *Jsem poslední z Prvních, mocnější dřevo na Pevnině už nenajdeš. Vezmi si mé tělo pro svou hůlku, jestli chceš, lidské dítě. Jsi však obdařena silou, pro niž žádné hůlky není zapotřebí. Ta je tvou největší zbraní i ochranou.*

Strom utichl, jeho mysl se stáhla. Mera zamrkala a znovu začala rozeznávat jemné detaily kůry. Odstoupila od kmene a vzhledla ke koruně. Sotva začala uvažovat, odkud by mohla dřevo ulomit, sklonila se k ní jedna z ohebných větví. Natočila se tak, aby se před jejím očima ocitla asi třicet centimetrů dlouhá větvička, holá a rovná. Mera ji uchopila a dřevo se samo oddělilo. Nemusela je lámat, bylo to snazší než utrhnout jablko. Hůlka vypadala, jako by ji už opracoval šikovný řezbář: dokonale hladká, od jednoho konce ke druhému se sotva znatelně ztenčovala. Mera si ji bázkivě prohlédla, přidržovala ji všemi prsty obou rukou, poté ji pevně sevřela levou dlaní na jejím širším konci.

Na to, co následovalo, ji nikdo nemohl připravit. Oslepila ji prudká záře světla nepopsatelné barvy, jež se neustále měnila v celé škále duhy. Nevěděla, zda tryská z hůlky, z ní samotné, z Lípy, nebo jestli je vůbec viditelná v normálním světě. Zvedla si hůlku před obličej. Nejspíš ztratila hlas, protože určitě musela ječet zděšením, ale nic neslyšela. Hůlka zářila tak mocně, až Mera zřetelně rozeznávala kosti, svaly a žilky vlastních prstů. Její nehty rudě žhnuly jako rubíny, krev klokotala ve vlasečnicích a něco – nějaký plyn, nebo světelný prach, jinak to nazvat nedovedla – proudilo z dřevěné hůlky do její ruky a naopak. Chtěla hůlku odhodit, ale

zjistila, že její tělo není tak docela poslušné. Nedokázala rozevřít prsty, nedokázala pohnout paží, už se nedokázala pohnout vůbec. Po nekonečně dlouhé chvíli jí tělem projel silný výboj, otrásla se a padla na kolena. Tělo už ji zase začínalo poslouchat. Na dlani opět viděla jen svou kůži a hůlka byla, alespoň na pohled, jen kouskem dřeva.

Žuchla sebou do trávy a oddechovala, jako by celou cestu sem běžela. Otrásla se chladem, uvědomila si vlhko po celém těle – stál a kouřil na ní studený pot.

Její otec se k ní s laskavým úsměvem sehnul a objal ji. „Jsi v pořádku, Mero?“

„Asi ano,“ odpověděla váhavě. Pohlédla na svou lipovou hůlku; na její drobnou ručku byla zatím trochu dlouhá, ale to se za pár let spraví.

„Jsi statečná, Mero. Už jsem při tomhle pár dětí viděl a většinou z toho zvracely.“ Mera k němu zvedla pobledlý obličej – také k tomu neměla daleko. „Tak pojd', vrátíme se do lesa a odpočineme si. Ráno vyrazíme zpátky domů.“

Druhý den nešli ještě ani tři hodiny, když se stalo něco velmi podivného.

Mera kráčela za otcem po zvířecí stezce, náhle se jí však zatočila hlava a padla dopředu na ruce. Zůstala v té psí poloze na všech čtyřech a zoufale se třásla. Přestávala vnímat vlastní tělo, místo toho se jí do mysli tlačilo něco obrovského. Žádný tichý hlásek v nějakém zapadlém koutečku; naopak ji zaplavovala nezměrná vlna nepochopitelných obrazů a hlasů. Sotva si všímala toho, že neovladatelně zvrací. Pak konečně sevření mysli trochu povolilo a ona pocítila nával zoufalého strachu a bolesti. V lese se děje něco hrozného, nebo se brzy bude dít... A pak jí sevřela srdce ledová pěst smutku a prázdnoty; jako by ji někdo kus srdce vyrval a rozcupoval na malinké kousíčky.

„Mero! Mero!“ slyšela z dálky povědomý hlas. Vzhledla a jen mlhavě spatřila kohosi, koho by měla znát. „Mero, co je s tebou?“

Ten kdosi s ní trásl. Trvalo ještě několik vteřin, než si uvědomila, že je to její otec. Zavrávala, a kdyby ji byl Ekron nedržel, spadla by do vlastní nestrávené snídaně. „Co se děje, Mero?“

Mera na něho tupě zírala. Náhle ji však probral pocit naléhavosti.

„Stalo se něco... něco hrozného,“ vydechla.

Ekron na ni starostlivě hleděl. „Co to povídáš?“

„Celý les naplnila nějaká hrůza. Něco se stalo.“ Její hlas se trásl strachem. Konečně se dokázala znovu postavit.

„Ale jak to víš?“

„Cítím to. Vždycky jsem les trochu cítila. Vždyť víš, hrála jsem si s vlky a tak. Ale nikdy to nebylo takhle silné.“

„Možná za to může ta Lípa,“ uvažoval Ekron. „Spojila ses s hodně zvláštním stromem. Vlastně ani ne tak úplně se stromem.“

„To je jedno!“ vyjekla naléhavě. „Tati, nemáme čas! Musíme domů!“

Snad to byl výraz v Meřiných očích, který Ekrona probral z přemýšlení víc než její slova. „Stalo se něco mamince nebo Belogovi?“

„Já nevím, ale bojím se,“ přiznala Mera.

„Pojd!“

Ekron vzal svou dceru do náruče a rozběhl se. Běžel téměř bez zastávky sedm dní. Nespál a sotva jedl, přesto neumdlával. Skrze Meru, kterou držel v náručí, a její podivné propojení s lesem mu do těla proudila energie, jejíž podstata ho sice děsila, ale teď jí blahorečil. Pak konečně vstalo osmé ráno a oni spatřili zahradu vlastního domu.

NEČEKANÍ HOSTÉ

Toho rána, kdy se Ekron a Mera vydali na zpáteční cestu, si Belog přivstal a zamířil hlouběji do lesa na lov. Štěstí mu však nepřálo; pasti nakladené přede dvěma dny zely prázdnotou a čerstvé stopy na obvyklých zvířecích stezkách rovněž nena-
lezl.

Belog byl jednadvacetiletý mladík s vlasy stejně černými, jako měly jeho matka a sestra. Jinak se jim však vůbec nepodobal. Výraz měl strohý a zasmušilý, černé oči povětšinou přivřené; jeho tvář tála něhou jen ve chvílích, kdy býval se svou sestrou.

Už dlouhý čas si připadal podivně rozpolcený: toužil odejít z otcova domu, ale nedokázal opustit Meru. Byla tím, co dělalo jeho svět snesitelným. Vlastně víc než snesitelným – šťastným. Kdyby odešel, zůstal by úplně sám.

Snad postě si lámal hlavu nad svou budoucností, když se protáhl houštinou ostružiní a překvapeně se zarazil: vpadl rovnou do opuštěného tábořiště. Na dvou místech poválená tráva a dosud nevychladlý popel svědčily o dvou lidech, kteří tu přečkali dnešní noc.

Narovnal se a rozhlédl po okolních houštinách. Ještě nikdy v těchto místech na žádnou známku přítomnosti cizích lidí nenarazil. Nikdo nežil tak blízko, aby tuto část lesa mohl považovat za svá obvyklá loviště. Jaký jiný důvod ale mohl kdo mít, aby sem chodil? Vysvětlilo mu to alespoň záhadu, proč dnes nenarazil na jedinou stopu zvěře; zjevně se cizincům vyhnula.

Prozkoumal mýtinu a našel dvě stezky; šlápoty zřetelně ukazovaly k jihu. „Jen tu přespali a pak šli dál,“ zavrčel. On sám dnes nešel přímo k severu, ale stoupal širokým obloukem

podél potoka k západu; docela dobře se tedy mohli minout, aniž by si své přítomnosti navzájem povšimli.

Belog se podíval na svůj prázdný batoh a zaváhal. Jeho poslední úlovek byl hubený, a jestli dnes nepřinese nic, zase si budou muset vystačit s tuřiny a svrasklými jablky. Na letošní úrodu bylo ještě brzy a z loňské už jim zbývalo poskrovnu. Jenže pokud ti cizinci budou pokračovat touhle stezkou, dovede je na dohled od domu. A ať už jde o kohokoli, bylo by rozhodně lepší, aby tam jeho matka nezůstala sama.

Hodil si tedy batoh na záda a rozběhl se ve stopách těch neznámých k jihu. Nečinilo mu zvláštní potíže je sledovat, protože návštěvníci si rozhodně nedělali starosti s tím, aby jejich průchod zůstal nezpozorovaný.

Uměl se mezi stromy pohybovat velmi rychle, a přitom téměř bezhlučně, ale po chvíli ho začal k ještě většímu spěchu pobízet neodbytný pocit strachu. Sítil tím víc, čím se blížil okraji lesa, protože zatím cizince nedostihl, ačkoli mu k dohovu zbývaly jen minuty.

A pak, když už měl zahradu na dosah, to uslyšel: zoufalý ženský výkřik! Vysoký, krátký a jakoby náhle utátý.

„To ne,“ zasyčel Belog a z očí mu mimoděk vytryskly slzy. „To ne, to ne, to ne,“ opakoval si pořád dokola, jak se řítíl mezi posledními stromy. V jejich ostře řezaném stínu se zastavil. Potřeboval se vydýchat a obhlédnout situaci. Zahradní branka v živém plotě byla otevřená. Tahle informace byla důležitá: sami ji nikdy nenechávali otevřenou a její zámek se dal ode-mknout jediné pomocí kouzla. Cizinci tedy museli být kouzelníci.

Beloga sevřela panika umocněná výčitkami svědomí. Proč jen ji nechal samotnou?! Odhodil batoh i plášť, aby se mu do něj nezamotaly ruce, uvolnil si v pouzdře na opasku dýku a v pravé ruce sevřel hůlku. Zhluboka se nadechl. S otcem sice cvičil, ale doopravdy nikdy nebojoval.

Tiše a hbitě se protáhl podél živého plotu a brankou nahlédl do zahrady. Na jejím druhém konci stály zády k němu

dvě postavy v dlouhých pláštích. Vykročily právě k domu a roztoupily se; mezerou mezi nimi spatřil zhroucené tělo své matky.

„Nee!“ vyletělo z něho zcela bezmyšlenkovitě. Tryskem vrazil do zahrady. Jako v mlze viděl, jak se oba muži otočili a pozvedli jeho směrem hůlky, pak však strnuli jako sochy, neschopní pohybu. Belog běžel dál zmítaný nezměrným žalem a šíleným vztekem. Vztekem na sebe, na celý svět, na ty dva... Zalila ho vlna palčivé nenávisti, touhy pomstít se a potrestat vrahy.

Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, proč se útočníci nehýbají a proč ho nenapadli – to jeho vlastní kouzlo, které proti nim podvědomě použil, když vtrhl do zahrady, je znehybnilo. Ohromilo ho to, protože při něm vůbec nepoužil hůlku. Uvědomil si vlnu energie, která z něho proudí. Bylo to tak snadné! Přesně teď věděl, co se s těmi dareby děje. Jakou jim způsobuje bolest.

Aniž by proud kouzla povolil, došel až ke své matce; ležela na verandě s široce vytřeštěnými očima a rozhozenými údy; její hůlku nikde neviděl.

Belog se otočil k oběma kouzelníkům, kteří měli v očích nepopsatelný děs. Nemohli pochopit, že je oba zároveň může drtit takovou silou jediný a tak mladý kouzelník, který navíc ani nepoužívá hůlku.

Teď ji však namířil do obličeje bližšího muže a konečně si ho pořádně prohlédl: byl vysoký a ramenatý, ve tváři měl několik zvláštních, ne zcela zahojených jizev. Mrkl na svého druhého vězně. I ten byl v obličeji zjizvený. Belog pozměnil tok kouzla, aby jim umožnil mluvit. Stále je držel pevně spoutané, ale už ne tak hrubě, aby se mohli soustředit na něho a ne jen na vlastní bolest.

„Nezajímá mě, kdo jste,“ zavrčel. „Chci vědět, proč jste to udělali. Proč jste ji zabili?“

Ve tvářích obou kouzelníků se objevil překvapený výraz, který Beloga zmátl. Jako by mu naznačovali, že důvod jejich činu by mu měl být jasný.

„Proč jste ji zabili?“ zopakoval Belog a pouta na jejich kotnících se krutě utáhla; zvláště ho uspokojovalo, když se před ním v agónii svíjeli jako červi.

Jeden zakňučel jako pes: „Proč se asi... kouzelníci zabíjejí? Ty to snad... nevíš?“

„Měl bys to vyklopit rovnou,“ poradil mu Belog, zatímco pozoroval reakci na další nápor bolesti.

„Když zabiješ... kouzelníka, můžeš si vzít... jeho... moc!“ vyplivl hromotluk mezi zoufalými steny.

Odpověď ho tak ohromila, až jeho kouzlo na okamžik povolilo. Oba kouzelníci se pohnuli, ale Belog byl rychlejší. Obnovil proud kouzla, které teď živila nezměrná zuřivost. To, co se právě dozvěděl, bylo strašné. A nejspíš to byl i jeden z důvodů, proč žili tam, kde žili: na absolutní samotě na okraji lesa.

„Který z vás si tedy vzal její moc?“ zeptal se ledově studeným hlasem.

Ani jeden mu neodpověděl, viděl na nich obrovský strach.

„Tak kdo? Který z vás to byl?!“ zařval. Jeho kouzla jim způsobovala muka až k zešílení. Svíjeli se před ním v děsivé agónii. „Kdo ji zabil? Kdo si vzal její moc?!“

Vlastně mu na tom nezáleželo. Vinu nesli oba. Teprve když úplně ztratili vědomí, Belog je propustil ze zajetí alespoň natolik, aby se jejich bezduché schránky mohly zhroutit na zem. Pro tuhle chvíli si jich víc nevšímal.

Odvrátil se od nich a shlédl na tělo své matky. Přiklekl k jejímu boku, narovnal rozhozené paže a nohy, zatlačil vyhaslé černé oči. Jeho spalující hněv byl přebit nezměrným žalem. Bolest ze ztráty matky byla mnohem silnější než jakákoli touha po odplatě, i po spravedlivém trestu. Rozplakal se. Nebylo nic. Jen pláč a prázdnota v srdci. Nikdy dřív si neuvědomoval, jak moc pro něj matka znamená. Teď to konečně pochopil, ale už bylo pozdě. Objal její tělo a roztrásl se. „Promiň... maminko, neopouštěj mě... neopouštěj mě. Mám tě rád... strašně moc rád... a nikdy jsem ti to neřekl... Odpuť mi, prosím...“

Svíral její tělo v náručí a nepočítal minuty ani hodiny. Když se některý z kouzelníků pohnul, Belog mimoděk obnovil proud kouzla a zase ho poslal do bezvědomí.

Pak mu náhle žalem zmučenou myslí probleskla dávná vzpomínka na legendu, kterou mu kdysi vyprávěl otec: v tom příběhu se kdosi vydal na cestu k bohům a vyprosil u nich život pro svou zemřelou ženu.

Byla to sice jen polozapomenutá báje a on na takové věci nevěřil, ale také mu ještě nikdy nikdo nezemřel... Nebo mohlo existovat kouzlo, které by vzkřísilo mrtvé? Pokud ano, neměl ani tušení, jak jej provést.

„Proč se to muselo stát?“ zašeptal. V mysli mu vyvstala představa Mery, až se s otcem vrátí domů a bude se jim chtít pochlubit svou novou hůlkou. Čím je však Belog přivítá? Zprávou o vlastním selhání. Dobře věděl, jak jeho matka jakákoli kouzla nenáviděla. Na jeho výcvik se dívala jako na nutné zlo, s nímž vůbec nesouhlasila. A teď, když ho nejvíc potřebovala, tu nebyl. Právě tohle vědomí ho drtilo ze všeho nejvíc. To kvůli němu je mrtvá, jen kvůli němu.

Roztrásl se. Jako by slunce, přestože svítilo pořád stejně jasně, náhle ztratilo žár. Deky zoufalství na něho doléhala víc a víc a ohýbala mu ramena.

Ale tys ji přece nezabil!

Belogovi se na okamžik zastavilo srdce a zatajil se mu dech. Rozhlédl se: nikdo jiný tu nebyl. Jen ty dvě dosud bezvědomé existence, jeho matka a on sám. Navíc ten hlas, nebo to možná byla jen myšlenka, zazněl spíš v jeho vlastní hlavě. Naslouchal, ale už se nic neozývalo. Začal se tedy více než původem toho sdělení zabírat jeho obsahem: „Je to pravda, já ji skutečně nezabil“, vydechl. „Ale kdybych tu byl...“

Mohli zabít i tebe...

Hlas v jeho hlavě ho to ani nenechal dořít a už mu odpověděl. Reagoval snad na samotnou myšlenku? Belog si uvědomil, že má pravdu. „Kdybych je nepřekvapil, mohli naopak překvapit mě. Ale mohl bych bojovat...“

Ještě nikdy jsi nebojoval...

Belog zatřásl hlavou. Co to s ním bylo? Celý život si povídal pro sebe, ale nikdy si takhle podivně neodpovídal!

Ale ty si neodpovídáš.

Belog několik vteřin nebyl schopný ani se nadechnout, ani pohnout, dokonce ani jen na cokoli pomyslet.

„Kdo jsi?“

Žádná odpověď.

„Jsi nějaký bůh?“

Zaryté mlčení.

„Odpověz mi!“

Odpovídám na to, co je hodné odpovědi.

„Jak ti mám věřit, když nevím, kdo jsi?“ dožadoval se Belog bližších informací.

Proč bys mi měl věřit, kdybys to věděl?

„Co ode mě chceš?“

Co ode mne chceš ty?

„Nechci nic, co bys mi mohl dát,“ řekl Belog zkroušeně a pohlédl na matčino mrtvé tělo.

Jak víš, co ti nemohu dát, když nevíš, co ti mohu dát?

Belogovi zacukaly ruce a podrbal se na zátylku; jako by ho tam zamrazilo. Před očima mu na okamžik vyvstala vidina jeho matky – opět živé.

Po tomhle toužíš ze všeho nejvíc. Aby tvá matka opět žila. Ano, tím se teď souží tvé srdce.

„Přál bych si, aby se to nestalo,“ připustil Belog.

Čas nelze vrátit zpátky. Ale je způsob, kterým lze vrátit mrtvým život.

Belogovi zahořelo srdce prudkou nadějí.

„Jak? Ty to víš? Můžeš mě to naučit?“ vyhrkl naléhavě, ale hlas mlčel. „Pane, co mám udělat, abych to dokázal?“

Hlas stále neodpovídal.

„Dám ti, cokoli budeš chtít, když tím vrátíme život mé matce!“

Cokoli?

„Ano,“ přisvědčil rozhodně.

Pak tedy dobrá... Budeš muset odejít.

„To mi nevadí,“ ubezpečoval Belog.

Nikomu nebude vadit tvůj odchod?

Okamžitě pomyslel na Meru.

Vážně tě nechají odejít?

To bylo velmi nepravděpodobné. „Budu muset odejít dřív, než se vrátí.“

Udržíš je tím v bezpečí?

Belog se chytil za hlavu. Nenechají ho odejít, ale on odejít musí, pokud chce zachránit matku. Ale také musí chránit Meru. Musí jí zajistit bezpečí, musí jí vrátit matku co nejdřív a musí se postarat o to, aby jí do té doby nikdo neublížil.

„Ale jak?“ vydechl a zavřel oči.

Tak.

V Belogově mysli se objevil obraz obou bezvědomých mužů; pochopil.

„To ne!“ zhrozil se.

Dva životy. Jeden výměnou za matku, jeden výměnou za bezpečí tvé sestry.

„Nemůžu někoho zabít, aby jiný mohl žít!“ vybuchl Belog.

Smrt nelze oklamat, synu. Jeden život už vzala a má spadeno na další. Můžeš však směnit svůj!

Teprve teď se Belog doopravdy rozklepal. „Ty jsi... ty jsi... Smrt?“

Žádná odpověď.

„Co ode mě chceš?“

Co ode mne chceš ty?

„Vrať mi mou matku, prosím,“ zašeptal.

Život za život. Ukážu ti, jak ho vrátit mrtvým. Nedáš-li mi ale nějakou náhradu, pak si ji vyberu.

Obraz Mery mu v tu chvíli zaplnil mysl naléhavěji, než kdyby ji viděl přímo před sebou.

„Ne! Udělám to, ale Meru nech být!“

Otočil se k oběma bezvládným tělům, třemi kroky k nim došel a shlédl na ně. Proč jen je nezabil hned? Bylo by to o tolik snazší. Jak to teď měl udělat?

Mysli na matku...

Tvoje matka je mrtvá. Nemůžeš to změnit.

Belog se zarazil se zpola pozvednutou hůlkou. Nový hlas mu zazněl v hlavě stejně naléhavě jako ten první; zněl však jako úpěnlivá prosba někoho, kdo přemlouvá nejlepšího přítele, který se chystá skočit do propasti, aby to nedělal. Dokonce zauvažoval, zdali to není pořád ten stejný hlas a nechce ho ještě víc trápit. Potřásl hlavou a hůlku namířil na srdce prvního z mužů.

Nedělej to. Jediný, kdo na to doplatí, budeš ty sám.

Udělej to, nebo nikdy nezachráníš svou matku a tvá sestra zemře!

„Ne!“

Nemáš právo vzít někomu život.

To ani oni neměli. Nebude to vražda, jen spravedlivý trest. Zaslouží smrt! Tvá matka ne!

Belog sbíral odhodlání a energii k provedení kouzla; stejně tak by mohl nabírat vodu z vyschlé studny.

Nesmíš to udělat. Ty víš, že nesmíš.

Ty zoufalé prosby mu roztráslly ruce.

Nikdy nebudeš mít klid, jestli se o to nepokusíš. Tvá matka bude žít! Tvá sestra bude žít! A budeš moci najít všechny, kteří ji ještě mohou ohrozit. Její krev je silná a nejsou jen tihle sběrači.

Prosím, nedělej to!

Udělej to!

Belog se vykašlal na kouzla. Hlavu měl úplně rozvrácenou dvěma soupeřícími hlasy. Odhodil hůlku, vytrhl z opasku dýku, skočil vpřed a každého z bezvládných kouzelníků třikrát bodl přímo do srdce. Pak se zhroutil vedle nich.

Nenáviděl se za to. Věděl – byl si naprosto jistý –, že spáchal něco příšerného. Zvedl se mu žaludek. Vyzvracel se. Lezl po čtyřech a dával tak dlouho, až už v něm nezbylo

vůbec nic. A připadalo mu, jako by z něho s každou kapkou zvratků odcházel i kus vlastní duše.

Hlasy teď mlčely, a přesto jako by je ve své prázdné mysli pořád slyšel. Jeden se zlomyslně smál, ten druhý zoufale plakal.

Belog dlouho ležel s pohledem upřeným na zkrvavenou čepel dýky, kterou právě vzal dva životy.

Takový dluh nemůžeš nikdy splatit. Vzals, co nikdy nemůžeš dát.

Proč bys měl něco splácet?! Byli to vrazi a tvá matka nebyla jejich první obět'.

„Proč je svět tak krutý?“ zašeptal Belog zoufale.

Krutý není svět, ale lidé v něm. Svět sám o sobě nemůže být krutý. Je jen spravedlivý. A ty sám jsi teď byl spravedlivý, když jsi potrestal vrahy. Život za život.

„Kdybych tak...“

... mohl vnést tu spravedlnost do světa. Naučit lidi spravedlnosti tak, aby každý věděl, co bude za každou špatnost muset zaplatit. Pak by strach z trestu lidí naučil žít v pokoji a v míru.

Belog se posadil. Ani si pořádně neuvědomil, že mimovolně přijímá myšlenky toho hlasu za své vlastní. Jak je rozvíjel dál, rozdíl mezi ním a svým vlastním já už téměř nerozeznával.

Musím odejít a něco s tím udělat. Pokusím se vrátit matce život, ale hlavním úkolem je zajistit bezpečí Meře. Každý musí vědět, co bude útok na mou sestru stát. Vráťím se pro ni, až přijde čas, až to bude bezpečné. A pak budeme zase spolu.

Kapitola třetí

OTEC A DCERA

Když se Ekron s Merou vrátili, byl Belog už pět dní pryč a pořádně daleko. Jakmile vstoupili na verandu, vzneslo se proti nim hejno houčících much. Obešli dva neznámé kouzelníky ležící v kaluži zaschlé krve a vešli do předsíně. Všude bylo ticho. Oběma svírala srdce předtucha nejhoršího. Kdyby tu byl ještě někdo naživu, nejspíš by mrtvoly odklidil.

Mera se napjatě rozhlížela, protože kromě puchu mrtvých těl cítila ještě něco horšího. Nějaké temné zlo, které se tu vznášelo všude kolem, ale nebylo vidět.

Ekron vešel do světnice. Na prahu se zarazil, pak s trýznivým výkřikem zoufalství padl na kolena. Na lehátku uprostřed pokoje – přikrytá až po bradu bílým přehozem – ležela Para. Čistá, upravená, učesaná; vypadala, jako by jenom spala. Kolem ní se tetelil vzduch: ochranné kouzlo, aby se jí nedotkla ani moucha.

Mera se protáhla kolem otce, a když uviděla maminku, s pláčem vyběhla zase ven. Probíhala pokoj za pokojem. „Belogu?! Belogu?!“ volala, ale nikdo jí neodpovídal. Propátrala celý dům i zahradu a konečně se vrátila k otci. „Je pryč,“ vydechla a zhroutila se mu do náruče.

Ekron se snažil utěšit ji, ona se snažila utěšit jeho. Snad několik hodin se tiskli v náručí, neschopní jeden druhého pustit. Táta byl pro ni poslední zbývající jistotou a Mera pro něj jediným důvodem, proč vůbec ještě žít.

Nerozuměli tomu, co se tu odehrálo. Našli Pařino tělo a dva spoutané kouzelníky, ale ani sebemenší stopu po Belogovi. Ekronovi nebylo jasné, co přesně se tady odehrálo. Jeho žena

byla zavražděna, ale její vrazi tu leželi mrtví a spoutaní. Navíc oba byli zjevně zabiti nožem, nikoli kouzlem. V tom celém musel figurovat ještě někdo další. Belog? Ano, ten by snad mohl pomstít matku, ale pak by tu přece musel někde být. Ekrona nenapadal jediný důvod, proč by Belog odcházel, leda snad aby dostihl vrahy. Ale ti přece leželi na zápraží. Byl tu tedy ještě někdo další, kdo potom odvedl Beloga s sebou? Ještě řadu let se Ekron trápil touto záhadou, ale pravdě se nikdy nepřiblížil.

Mera se znovu vypravila k Belogovu pokoji, kam prve jen letmo nahlédla, když se ho pokoušela najít. Dveře zlověstně zaskřípaly. Jakmile vstoupila, otrásla se. Zmocnil se jí velmi podivný pocit úzkosti. Byla v bratrově pokoji mnohokrát, ale nikdy na ni nezapůsobil tak zle. Zpola zataženým oknem pronikalo dovnitř mdlé světlo a ve vzduchu jako by se vznášela nějaká zvláštní stopa zla, kterou Mera vycítila podobně, jako pes dokáže zachytit prchavý pach. Možná to byl jen dozvuk návštěvy něčeho děsivého, možná tu zůstalo něco, co nemohla vidět, ale cítila to.

Každopádně s jakousi neochvějnou jistotou věděla, ač pro to neměla věrohodnější důkazy než své pocity, že v tom všem Belog sehrál velkou a velmi zlou úlohu. Zároveň si ale byla jistá, že tohle zlo, či co to bylo, ho mohlo k leccemu nedobrovolně přinutit. Nevěřila, že by její bratr sám od sebe, byť v zoufalém vzteku nebo z pomsty, mohl někoho zabít.

Postoupila dovnitř a roztáhla závěsy na okně. Na stolku pod ním si všimla malého lístku. Uměla sice zatím rozeznat jen několik písmen, nepochybovala však o tom, že je napsala Belogova ruka. Popadla papír a tryskem vyrazila za otcem.

Vešla do pokoje a pohlédla Ekronovi do tváře. Nikdy dřív ho neviděla plakat. Váhavě ho oslovila. „Tatínku...“ Nejspíš ji vůbec neslyšel. „Tatínku, tohle jsem našla.“

Zdalo se jí, že otec vůbec nechápe, co po něm chce. Potom sklopil oči a natáhl ruku po umolousaném vzkazu. Přes slzy sotva luštil synovo kostrbaté písmo:

Drahý otče, byl jsem na lovu a vrátil jsem se pozdě. Maminku jsem nedokázal zachránit.

Pohřbíte ji, prosím, i s mou vzpomínkou. Nesnaž se odstranit má kouzla, která ji mají ochránit před rozkladem.

Já nyní odcházím, nemůžu se zdržovat. Otče, nehledej mě, vystavil bys mě, sebe i Meru zbytečnému nebezpečí.

Vím, že ty víš, proč se u nás ti dva objevili a proč maminku zabili. Vysvětli to Meře po pravdě, nic jí nezatajuj. Ani tajnosti nás před ničím nechránily.

Vrátím se, jak nejdříve to bude možné.

B.

Nejprve si dopis přečetl jen pro sebe a pak, i když chvíli váhal, také Meře. „Vysvětlím ti to, slibuju. Ale nejdřív tu uklidíme.“

Nalezení Belogova vzkazu ho alespoň trochu uklidnilo. Věděl, co je mezi kouzelníky běžné, a byl rád, že se to alespoň v tomhle případě nepotvrdilo. I bez synovy žádosti mu bylo jasné, že Meře musí po pravdě vysvětlit, proč se tohle všechno stalo. Ale nad jeho prosbou, aby ho nehledal, dlouho váhal. Obával se, že se Belog dostane do maléru, ze kterého sám nedokáže vybřednout. Jeho podivný odchod sám o sobě naznačoval, že už se to nejspíš stalo. Jenže i kdyby se Ekron rozhodl vydat se v synových stopách, Mera byla příliš malá na to, aby ji mohl vzít na tak nebezpečnou výpravu, ale i na to, aby ji nechal doma samotnou. Musel se tedy spolehnout na Belogovy schopnosti a doufat v jeho brzký návrat.

Meru by jen stěží napadlo, že první kouzla její lipové hůlky budou ta, jimiž pomůže otci vyhloubit maminčin hrob u kořenů jejích zamilovaných jabloní. Para pod nimi ráda uléhala do trávy, teď měla v jejich stínu odpočívat navěky. Oba čaroděje pohřbili také; ne však na zahradě, nýbrž hlouběji v Kouzelném lese.

Několik následujících dnů panovalo v jejich domě přízračné ticho. Ekron byl zamlklý, a přestože se rozhodl své

dceři vše vysvětlit, dosud se k tomu neodhodlal a vítal každou záminku, aby tu řeč oddálil.

Po týdně mu však už záminky došly. S povzdechem se uvelebil v křesle u krbu. Z tmavého kouta k němu mezi různobarevnými jiskrami, které sršely ze špičky hůlky, vzhlížely modré oči. „Pojď sem,“ vyzval svou dceru a ukázal na křeslo proti sobě; bylo to Pařino oblíbené. „Posaď se, prosím.“

Mera ho váhavě poslechla. Ekrona bodlo u srdce. Jako by před sebou viděl svou ženu, jen v mnohem mladším vydání; tak moc už se jí teď Mera podobala.

„Řekneš mi, proč zabili maminku?“ zeptala se.

„Ano,“ přikývl. „Povím ti, proč to udělali.“ Měl by jí říct mnoho děsivých věcí, z nichž by však příliš nepochopila. Byla pořád jen šestiletým dítětem. Nemohl jí odhalit celou pravdu, teď ještě ne.

Dcera na něj tázavě hleděla.

„Víš, Mero... Když kouzelník zabije jiného kouzelníka, může tím získat jeho moc a posílit tak tu svoji. Proto se tu ti dva objevili, proto to udělali. Kdybychom tu v té chvíli byli také, pokusili by se zabít i nás. Je to vlastně taková válka a trvá už velmi dlouho. A my jsme se s maminkou usadili tady, protože jsme doufali, že jí unikneme.“ Promnul si ustaranou tvář a pokračoval. „Bohužel jsem se mýlil. Stejně si nás našli. A ke vši smůle zrovna v době, kdy jsem tady nebyl a nemohl jsem se jim postavit.“

„Třeba to nebyla...“, špitla Mera dřív, než se stačila zarazit. Tohle nechtěla říkat nahlas. Ale Ekron už ji vyzýval pohledem, aby pokračovala.

Pokrčila rameny a tiše dopověděla: „Třeba to nebyla náhoda, že jsme zrovna byli pryč.“

Ekronovo čelo se zkrabatilo: „Co tím chceš říct?“

Mera dosud otci nic nepověděla o té zvláštní zlé vůli, kterou ucítala po návratu domů a jejíž letmé přítomnosti si byla vědomá i teď. I když si nebyla úplně jistá, zda si jí teď už jen nepředstavuje, protože se jí celý týden opakovaně sna-

žila najít. Neměla jistotu, spíše jen pocit, že to tu ještě je. A právě tak to vyložila Ekronovi.

Jeho tvář se chmuřila s každou další Meřinou větou.

„Tohle je vážně podivné,“ zavrčel po dlouhé chvíli ticha, během níž zpracovával její sdělení. „Je to zlé, ale dost možná to trochu vysvětluje Belogův odchod. Měl jsem strach, že se namočil do něčeho špatného, a jak to tak vypadá, měl jsem pravdu.“

„Myslíš, že tohle všechno udělal on?“

Ekron se nevesele zasmál: „Ne, to rozhodně ne. Nedokážu si představit, že by kouzelník mohl vyvolat něco takového. Jestli to cítíš... A nezapomínej na to, co se ti stalo tam na okraji lesa; muselo to být v době, kdy se tady děly ty hrozné věci.“ Ekron zavrtěl hlavou. „Hodně věcí nasvědčuje tomu, že máš pravdu, Mero. A pokud ji opravdu máš, pak tenhle dům navštívilo něco mnohem mocnějšího než jen kouzelník.“

„Co to bylo?“

„Já nevím,“ přiznal Ekron a skryl obličej v dlaních. „A taky nevím, jestli na tom maminka není nakonec líp než Belog.“

„Maminka je přece mrtvá,“ podivila se Mera.

„Také bych byl raději mrtvý než se zaplést s takovou zlou mocí,“ odvětil Ekron s nebyvalou vážností.

Učení, práce doma, na zahradě i v Kouzelném lese, shánění potravy. Tomuto kolotoči se věnovali oba dva následujících několik let. Vcelku brzy minula fáze, kdy Mera pomáhala otci, a teď už spíš otec pomáhal jí. V deseti letech už domácnost vlastně vedla.

Jen v jedné věci se jejich role nezměnily: žák a učitel, učeň a mistr. Ekron ji naučil číst, psát a počítat, i když neměl tolik trpělivosti, kolik projevila Para při Belogově výuce, a některé věci prostě neznal, aby je mohl dceři předat. Co se však týkalo kouzel samotných, jeho rejstřík přímo přetékal. Věnovali se jejich nácviku mnoho hodin, den za dnem, týden co týden. A vzhledem k tehdejší nenadálé návštěvě, jejíž opako-

vání se nedalo vyloučit, obzvláštní péči věnovali soubojům. Zpočátku byly krátké, protože se Mera vždy dopustila nějaké chyby. Zhruba mezi desátým a dvanáctým rokem jejího věku byly souboje nejdelší a nejvyrovnanější, načež se misky vah začaly vychylovat na dceřinu stranu. Když jí bylo patnáct, přestal si Ekron dělat naděje, že by ji mohl někdy porazit.

Mera pozvolna přestávala býti dívenkou a dorůstala do toho dlouhého období mezi dětstvím a ženskou zralostí. Čím dál víc se podobala své matce a občas z výrazu očí svého otce četla, jak moc si toho je vědom. Každopádně teď, když jí táhlo na šestnáctý rok, rozhodně už nebyla dítětem, jemuž by otec musel zatajovat některé pravdy, jako to udělal právě před deseti lety.

Z Ekronových nemnohých map a knih znala Pevninu dobře, ale ve skutečném světě, s výjimkou té jediné cesty pro hůlku, se nevzdálila od domu víc než na dva denní pochody. V tomto kruhu, především na jeho severní straně, si tykala s každým stromem, ale přestávalo jí to stačit. Proto se rozhodla, že až nastane vhodná příležitost, svého otce důkladně vyzpovídá.

A ta příležitost, která se napůl naskytla a napůl ji Mera sama připravila, přišla za jednoho příjemně teplého letního podvečera. Ráno se Meře podařilo chytit v lesní bystrině tři pstruhy, takže mohla připravit vydatnou a výtečnou večeři. Rádi si s otcem rozdělovali oheň v zahradě a vařili na něm; alespoň jí to připadalo zábavnější než na kamnech v kuchyni.

A tak dobře najedení seděli na lavičce, nahřívali si nohy a pozorovali červánky, poslouchali zvuky zahrady a hučícího ohniště. Mera se smutně pousmála. Vytanula jí na mysli písnička, kterou si její matka často zpívala. Teď ji tichým hlasem začala notovat sama:

*„V zahradě schody do nebe,
každý jak obranný val,
stavěl jsem, lásko má, pro tebe.
Ty jsi ta, pro niž jsem vzplál.*

*Byla jsi září polední!
Byla jsi pro plástve med!
Byla jsi nadějí poslední,
teď však mám v srdci jen led!*

*V samotě klíči neštěstí,
v samotě krátí se dech.
Ke štěstí cestu si proklestím,
tak mě jen odejít nech.*

*Když soumrak do kraje přichází,
kdo by se temné noci bál?
Poutníček z cesty své neschází,
na cestu měsíc svítí mu dál.*

*Ožívá les v nočním hemžení,
cvrček svou píseň rozehrál.
Proč srdce mé tone v sevření,
když cesta volá mě dál..."*

Dozpívala a rozhostilo se dlouhé ticho.

„Tvá matka si tuhle písničku broukala vždycky, když ji přepadl smutek z odloučení. Nikdy mi to nevyčetla, ale já věděl, že jí společnost dalších lidí moc chybí. Mnohem víc než mně. Stejně jako tobě,“ povzdechl si Ekron. Mera na něho překvapeně pohlédla. „Chybí ti kontakt s lidmi tvého věku, Mero. Nebo i s kýmkoli jiným. Za posledních deset let jsi neviděla nikoho jiného než mě.“

„Jsem na to zvyklá,“ pokrčila rameny.

„Poslední dobou jsem hodně přemýšlel. Nevím, jestli jsme neudělali chybu,“ řekl ztěžka.

„Jakou chybu?“

„Žít o samotě. Považoval jsem to za nejlepší řešení. Kvůli Paře a Belogovi. Odejít jsme museli, ale možná nebylo nutné jít právě sem. Chtěl jsem ochránit naše životy, místo toho jsem je zničil.“

„Tati, o čem to mluvíš?“ Meře se otcův stav nelíbil a začala si vyčítat, že tu písničku zazpívala.

„Každý den se budím s obavami, kdy mi oznámíš, že odcházíš.“

Mera přimhouřila oči. „Proč bych měla odejít?“

„Jednoho dne ti tvůj táta přestane stačit,“ usmál se na ni. „A mám takový dojem, že ten den už před nějakou dobou přišel, jen se zdráháš si to přiznat.“

„Je mi smutno,“ připustila Mera. „Chtěla bych mít přátele. Chybí mi Belog a...“

„Vlčata rostou rychle?“

Mera se usmála. „Z těch prvních jsou vlčí stařešinové.“

„Chceš odejít?“ zeptal se vážně.

„Ano i ne,“ vydechla a krátce na něho pohlédla. „Nechci tě opustit a jsem tu doma, ale na druhou stranu bych chtěla poznat víc než tenhle zapadlý kout světa.“

Ekron ji objal kolem ramen a přitiskl ji k sobě. „Naprosto tě chápu. Ale než odejdeme...“

„Odejdeme?“ přerušila ho Mera. „Oba?“

„A co bych tu sám dělal?“ Vytrhl z lavičky štěpinu a odhodil ji do ohně. „Co jsem to... jo, než odejdeme, musím... Mero, už dávno jsi dospěla do věku, abych ti mohl svěřit všechno, co se nás týká. Musíš to znát dřív, než se setkáš s vnějším světem.“ Vytáhl hůlku a ledabylým pohybem opsal kruh kolem sebe a své dcery; vzduch se zatetelil a jako třpytivá záclona se rozestoupil do všech směrů. „Teď nás neuslyší ani netopyři,“ prohodil spokojeně. „Tak odkud začít?“

Kapitola čtvrtá

VYŠŠÍ RASA

„Nejlépe od začátku,“ napověděla mu Mera.

„Od začátku...“ zauvažoval Ekron. „Ano, tak to bude možná k pochopení nejlepší. Ale je to na dlouhé vypravování.“

„Tak se nezdržuj,“ vyzvala ho Mera, jejíž zvědavost začínala dosahovat hmatatelné podoby.

Ekron se usmál, podrbl se ve vousích a spustil: „Víš, Pevnina, kterou znáš z map a kterou považuješ za svůj domov, není původním sídlištěm lidí.“

„Chceš tím říct, že za moři kolem Pevniny jsou i další země?“ přerušila ho ohromeně.

Ekron povytáhl obočí; Mera trochu znachověla. „Ano i ne. Za moři jsou i další země, ale ani ty nejsou naší domovinou.“ Mera nechápavě zavrtěla hlavou. „Přišli jsme ze země, kam se nemůžeme vrátit.“

„Proč?“

„Protože jsme si to zvolili.“ Ekron zvedl hůlku a namířil jí na dům. Za pár vteřin otevřenými dveřmi cosi vyplachtilo do noční tmy a poslušně to zamířilo přímo k němu.

Jakmile to uchopil, Mera rozeznala velmi staře vypadající pergamen. „Co je to?“

„To je opis Rhyfelova Prvního svitku,“ řekl Ekron důležitě.

Mera nadzvedla jedno obočí. „Čeho?“

„Vysvětluje přesně náš původ na téhle zemi. Kdysi mi ho předal můj děda. Asi bude nejlepší, když ti ho přečtu. Poslouchej:

Toto, synové moji, pravdou jest, přestože mnozí za lež budou v časech budoucích pokládat slova, která teď zapisu, aby se v létech

neztratila. V srdcích a myslích at' jako poklad září, at' nezapomenuty zůstanou činy šlechtetných předků vašich. Tak kážu já, Rhyfel, toho jména první, po založení Města.

Zakázaná řeka

Nepocházím ze země, která nyní zve se Pevninou. Má otčina jest za mořem, avšak zavrhl jsem ji pro všechno, co poznat mi bylo souzeno v onu hodinu, kdy já, Rhyfel, a Foghara, první z matek vašich, vstoupili jsme do Zakázané řeky a z vod jejích pili. Mlha spadla z očí našich a lež velikou prohlédli jsme. Vládce té země krutě a svévolně obalamutil mysl naši, kterou voda Zakázané řeky pout zbavila. Jho pout otrockých ucítiv, utekl jsem se ženou svou z té země. Vládce však v hněvu uzavřel nám brány její, jakmile je my jednou opustili.

O Příchodu a poznání

Moře, jež slouží vládci oné země, cestou zahubit se snažilo nás. Avšak já, Rhyfel, poznal v těle svém sílu náhlou a záhadnou; ze Zakázané řeky pocházet musí, nebo vlastní je nám a jen sílu její poznali jsme konečně. Lod' moře zničilo, životy naše však síly nově nabyté ochránily.

O slabých

Toto, synové moji, at' jest zákonem vaším prvním, neboť prokletí zlé vyřčeno nad rodem naším bylo: slabí nahradit nás mají. Toto přikazuji všem synům i dcerám: nedopustíte to! Podrobte slabé, kdo neskloní se před vámi, toho život ukončete. Vám, synové moji, zakazuji ženy vybírat mezi dcerami slabých. Vám, dcery moje, zakazuji vdávati se za muže ze slabých. Kdokoli zvrácenosti této se dopustí, musí neprodleně usmrčen býti způsobem potupným a bolestivým, jinak vina a hanba dopadne na město každé, kde takovou zvrácenost dopustí lid jeho.

O znameníh..."

„Už dost!“ vykřikla Mera, vstala a tiskla si dlaně na uši. Celá se třásla, ale přesto nedokázala zabránit vlastním nohám, aby ji vrávoravě nenosily kolem ohniště tam a zpátky. V myslí jí vířila slova, která právě vyslechla. Hlas jejího otce zněl vyrovnaně a klidně. Nedokázala odhadnout, nakolik tomu věří on sám, ale jí se útroby svíraly nesouhlasem. Nedokázala by vysvětlit, jak to věděla, ale byla si jistá, že v tom svitku není všechno pravda, ale že to zároveň není ani lež. *Možná se něco takového stalo, ale nějak jinak.*

Ekron si ji ve světle plamenů zvědavě prohlížel. Meru nebylo snadné vyvést něčím z míry, a že ji tak rozruší právě tohle, by ho nikdy nenapadlo. „Jsi v pořádku?“ zeptal se starostlivě.

„Ano, jsem,“ přikývla po chvilce. „Jen už, prosím, nečti dál.“

Ekron neochotně souhlasil, ale dodal: „Měla bys to znát celé.“

„Proč?“

„Měla bys...“

Mera ho však nenechala mluvit. „Když jsi to četl, připadalo mi, jako bys mě zaklínal.“

„Jak to myslíš?“ nechápal Ekron.

„Prostě jako bys už pouhým čtením toho svitku pronášel nějakou zlou kletbu. Nemohla jsem to vydržet. Musela jsem tě přerušit, jinak by se mohlo stát něco hrozného.“ Mera hovořila s nesmírnou naléhavostí; hlas se jí třásl rozrušením a strachem.

Ekron od ní takový tón slyšel jen jednou jedinkrát – před deseti lety a daleko odtud. Sám se znovu podíval na svitek, který choval tolik let s obdivem a péčí, a náhle mu připadal zvláště těžký, nečistý a zlý.

„Co je v něm dál?“ zeptala se Mera opatrně. „Ale nečti z něj, prosím. Víš přece, co tam je.“

Ekron svinul pergamen a odložil ho vedle sebe. „To nejpodstatnější jsem už přečetl.“

Mera se do něj zavrtala pohledem. „Bylo tam něco o znameních, pokud jsem slyšela správně...“